

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2237/2021
02.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милена Стаменковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Високи савет судства – Привредни суд у Зајечару, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гж pp1 11/21 од 15.03.2021. године, у седници одржаној 02.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења пресуде Вишег суда у Неготину Гж pp1 11/21 од 15.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Неготину Гж pp1 11/21 од 15.03.2021. године и решење Основног суда у Неготину П pp1 59/20 од 27.10.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Неготину П pp1 59/20 од 27.10.2020. године, одбачена је тужба тужиље као неблагоприятна.

Решењем Вишег суда у Неготину Гж pp1 11/21 од 15.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено првостепено решење.

Против другостепеног решења тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. ЗПП да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијаних решења у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, правноснажним решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст 1488/18 од 08.10.2018. године усвојен је приговор предлагача, овде тужиље, ради убрзања поступка, у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Зајечару под пословним бројем Ст 2/2010 над стечајним дужником АД „Борска банка“ Бор у стечају и наложено стечајном судији у том предмету да у року од четири месеца предузме све радње ближе описане у ставу другом наведеног решења а све у циљу бржег закључења стечајног поступка. Тужбу у овој правној ствари тужиља је поднела препорученом пошиликом 24.02.2020. године.

Налазећи да је решење којим се приговор усваја донето 08.10.2018. године, нижестепени судови су закључили да је рок од четири месеца за предузимање процесних радњи истекао 08.02.2019. године и да од тада тече рок за подношење тужбе за накнаду штете. Како је тужба поднета 24.02.2020. године, по протеклу законског рока, нижестепени судови су одбацили тужбу као неблаговремену.

Становиште нижестепених суда није правилно.

Према члану 22. Закона о заштити права на суђење у разумном року, право на правично задовољење има странка чији је приговор усвојен а која није поднела жалбу, странка чија је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора и странка чија је жалба усвојена (став 1). Странка чији је приговор усвојен, а која није поднела жалбу и странка чија је жалба одбијена уз потврђивање првостепеног решења о усвајању приговора стиче право на правично задовољење када истекне рок у ком је судија или јавни тужилац био дужан да предузме наложене процесне радње, а странка чија је жалба усвојена – када прими решење о усвајању жалбе (став 2). По члану 31. став 1. истог закона странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Чланом 11. наведеног закона прописано је да у решењу којим се приговор усваја и утврђује повреда права на суђење у разумном року председник суда указује судији или јавном тужиоцу на разлоге због којих је повређено право странке и налаже судији процесне радње које делотворно убрзавају поступак (став 1). Истим решењем председник суда одређује и рок у коме је судија дужан да предузме наложене процесне радње, а који не може бити краћи од 15 дана нити дужи од четири месеца и примерен рок у коме га судија извештава о предузетим радњама (став 2).

Из цитираних законских одредби произлази да се право на правично задовољење стиче по истеку рока у коме је судија био дужан да предузме наложене процесне радње. Имајући у виду да је решењем Привредног суда у Зајечару Р4 Ст1 488/18 од 08.10.2018. године усвојен приговор предлагача, овде тужиље и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме одговарајуће радње у наведеном предмету, било је неопходно, ради оцене благовремености поднете тужбе у овој парници, утврдити датум када је решење о усвојеном приговору достављено поступајућем судији, како би се утврдио временски протек од четири месеца у коме је судија био дужан да предузме наложене процесне радње и тек по истеку тог датума

оценити да ли је тужба поднета благовремено у смислу члана 31. став 1. цитираног закона.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и донети нову одлуку.

На основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић